Kouhei Hasangeki

Soutěžící č. 8 v Sedmiboji 2014

Výsledky:

Celkový výsledek: 1. místo (337 hvězd)

	Interaktivní část	**Kreativní část**
1. úkol	4. místo	1. - 2. místo
2. úkol	5. místo	1. místo
3. úkol	2. místo	6. místo
4. úkol	4. místo	3. - 4. místo
5. úkol	3. místo	2. místo
6. úkol	1. místo	1. místo
7. úkol	1. místo	2. místo

1. úkol

Celá staletí žijeme na půdě Hogwarts po boku jiných ras a živočichů. Mezi ně patří i jezerní lidé žijící v lenivých vodách Hanibalova jezera s olbřími olihní a další vodní havětí. V rámci oslav desetiletého výročí našeho hradu chceme strávit čas i s našimi sousedy a vedení školy vybralo právě vás, abyste se chopili organizace.

Vaším prvním úkolem bude zčeřit klidné vody jezera i života na hradě a uspořádat slavnost pro jezerní lid, která se bude odehrávat právě v Hanibalově jezeře. Cílem slavnosti bude obeznámit obě rasy s kulturou té druhé a oslavit magickou říši jako takovou. Událost se odehraje v dubnu a neměla by trvat méně než jednu a déle než tři hodiny. Je nutné dále dodržet tyto náležitosti:

- jezerní lidé se vyjádřili, že by v rámci programu chtěli půl hodiny dlouhý prostor pro představení vlastní kultury
- je nutné zajistit, aby všichni kouzelníci dokázali dýchat pod vodou po celou dobu slavnosti (a aby mohlo docházet k bezproblémové interakci s jezerním lidem)

Všechny předměty potřebné k realizaci programu zajišťujete vy jako organizátoři a je silně doporučeno, abyste maximálně využili prostředí i zdroje, které nabízí samo jezero. Cokoliv budete potřebovat přinést z hradu, musí být zajištěno tak, aby bylo provozuschopné i ve vodním prostředí. Po celou dobu příprav nezapomínejte, že v jezeře je řada rušivých i přínosných vlivů, divoká fauna i flóra a je vhodné s nimi počítat.

Výstupem vaší organizace bude psaný detailní plán programu, průběhu slavnosti a jejích náležitostí, který nesmí být delší než 21 palců. Na dalších maximálně 7 palců popište vzhled místa, kde se bude slavnost konat. Své vypracování navíc můžete (ale nemusíte) doplnit o max. jeden libovolný obrázek, pokud tak uznáte za vhodné.

Náš pohled zaujaly pestrobarevné fáborky třepotající se ve větru na ocelové brance. Dáme se tedy do pohybu a vstupujeme uvítací branou do nového světa. Znenadání naše kotníky obejme příjemně chladivý pocit, jenž šimravě stoupá a během chvíle nás polapí ze všech stran. Slupne jako malinu. Nastane ticho. Obraz je mírně rozmazán v tmavozelenou šmouhu. Všimneme si však dvou provazů ověšenými stejnými fáborky, jež jsme již zahlédli před vstupem. Zaslechneme tlumené dunění. Ozývá se z místa, kde se rozmazané kontury provazů slévají v jedno černé neznámo. Pustíme se vyznačeným směrem podél svého jediného záchytného bodu. Dunění každým metrem sílí, jemně nám vibrují ušní bubínky, je to však příjemný pocit a my zrychlujeme. Zastavíme se až před masivní kamennou bránou, jež nabývá tvaru sousoší dvou jezerních strážců s trojzubci zaklesněnými do sebe, jejich zlověstné výrazy v ledových tvářích v nás nevzbuzují strach, proplujeme tedy skrze otvor. Nyní se ocitáme uprostřed prostorného nádvoří, jehož okraje lemují mramorové arkády nesoucí na svých mohutných bedrech první patro vodního chrámu. Ve výklencích, jež arkády tvoří, se proplétají brčálově zelené chaluhy, některé výrazně vyčnívají a v mírném proudu se líně kolébají jako rozevláté vlasy mořských panen. U menší podpěry je uvázán temně tyrkysový tvor s klidnýma očima. Rozhlédneme se. Strakaté vlaječky rozverných témbrů jsou rozvěšeny po celém prostoru a dávají tak vzniknout víru vábivému pro oko. Zemi pokrývají větší i menší našedlé kachle z žuly a místa, jež již sešla věkem, jsou zaplněna bílým pískem. Opět se dáváme do pohybu a houpavě se vzneseme do prvního patra. Zde se již střetáváme tváří v tvář tamním obyvatelům, jezerním lidem sedícím na podlouhlých lavicích z kameniny. Jedná se o důmyslné orchestřiště. Náš pohled upoutají podivné nástroje, jež vydávaly ono temné dunění, které nás sem přivedlo. V protějším podloubí se rozprostírá úsek pro

chór, přičemž poloha těchto dvou scén zajišťuje skvělou akustiku pro hlediště na druhém poschodí. Některé z pilířů poznamenal vrub času, avšak na půvabu jim neubral, plně ověnčené praporky s názvy kolejí stojí majestátně jako podpěra druhého podlaží. Prostorné auditorium nabízí pohodlné usazení pro značný počet hostí, což doplňují polozapuštěné balkonky s volutovými konzoly. Když ze svého místa shlédneme dolů, spočineme zrakem na menší forbíně z vyleštěných žulových kachlů, jež v pozadí chrání těžce vyhlížející řasová opona se zapletenými stříbrnými lasturami. Na jevišti se vznáší podivné vzácné ryby s leskem argenta, jež vrhají jemný třpyt lomených paprsků, které zde dosahují z hladiny. Náhle se náš zrak rozostří. Omámeni cítíme prudký tah vzhůru. Nyní hledíme na hladinu jezera, celí promočení.

Přistoupíme k pozlacenému zrcadlu, z něhož vychází světlo. V rámu je vyryt nápis Audi, vide, tace. Povrch se neklidně vlní, nahlédneme a omámí nás proud surových slunečních paprsků.

„Chci se jen ujistit, opravdu tomu věříte?“ prohlásí Niane z Libelusie a nedůvěřivě v rukou třímá podivně vyhlížející masku s ostrými zuby.

„V instrukcích je uvedeno, že nástroj Dračí tlama užívají čínští mágové při chovu vodních draků v horských bystřinách,“ přečte nahlas Judith Eleanor Pixie sedící na mahagonové lavici, „velikostně flexibilní maska pracuje na principu semipermeabilní membrány, jež je opatřena patřičnými kouzly propuštění tak, aby štěrbinou neprošla jezerní voda, přičemž dovoluje volný průnik kyslíku z ní.“

„To je všechno pěkné, ale přišlo nám snad z Číny něco kvalitního?“ uštípne Tydynka Flyová hladíc mourovaté kotě v náručí, „aby nám třeba nerozleptala tváře,“ ušklíbne se, zatímco kotě přede.

„Já bych tomu šanci dal, přeci jen se jedná o naši jedinou naději před utonutím v hlubinách,“ nadhodí Matthew Whitecrow hledící z okna na skelnou hladinu jezera.

„Uvádějí v návodu ještě něco?“ nejistě se optá bývší rudá lvice s poletujícím bleskobrkem kolem hlavy.

„Přes oči bude natažena průhledná bublina upevněná na čele, aby byl zaručen přirozený zorný úhel,“ oznámí s úsměvem Judith.

„Aby se ale jezerní lidé nevyděsili. Viděly jste ty zuby?“ profesor vypoulí oči na špičaté tesáky.

„Kolego, nehleďte jak sova z nudlí,“ prohlásí havraní odchovankyně, „i bez masek se pro ně jevíme děsivými stejně jako oni nám, proč by je měl náš respirační přístroj vylekat, pokud se podíváte, nese dokonce jejich rysy,“ decentně dlaní naznačí neúměrný nos.

„Ještě aby se se mnou chtěl nějaký jezeřan muchlovat!“ chytne se křečovitě za srdce Tydynka, přičemž jí kotě spadne do klína.

„Co požadovali za zprostředkování výpůjčky?“ optá se Niane a bleskobrk v prostoru opíše tvar otazníku.

„Prý jak nemají ve vysokých horách úrodné půdy nazbyt, žádali si o půl tisíce uncí kořene mandragory, jehož užívají na přípravu léčivých emulzí pro ty jejich vodní stvůry,“ odestře Matthew roušku dobrosrdečnosti čínských kouzelníků.

„Nemyslím si, že by bylo zrovna nyní vhodné hovořit o někom jako o vodních stvůrách,“ pokárá ostříleného jezevce šéfredaktorka denního plátku.

„Místní obyvatelé města pod hladinou reflektory nahradili tuze vzácnými stříbrnými Ramorami, svým chovem ohrožených organismů jsou známí v celé vodní říši,“ naváže Judith.

„Pravdu díte, kolegyně, ba vlastní i Hipokampa z dalekých středozemních hlubin,“ doplní profesorku Niane.

Tydynka položí kotě na perský koberec: „Když už jsme navázali na ta vodní stvoření, upřímně doufám, že se organizátoři náležitě postarají o tvory, jež by mohli narušit průběh slavnosti.“

„Proti dolézavým ďasovcům bude kolem místa vytvořena jednoduchá ochranná bariéra, takže ty jejich křehké prstíky nezkazí náš kulturní prožitek,“ zašklebí se Matthew otočiv se do komnaty.

„Jezerní lidé místo zbavili bublinatek, všem svázali nohy a proud je již odnesl, nehrozí tedy, že by nám okusovaly cípy šatstva,“ Niane si uhladí lem hábitu a přistoupí ke stolku, na němž je postavena mísa s vodou a čtyřmi živými lasturami bílými jako mramor.

„Pomysleli však na možnou intoxikaci jejich přirozeného životního prostředí kouzelníky?“ dotáže se Judith a pohlédne směrem ke kolegům.

„To jsem si vzal na starost já,“ s potměšilým výrazem prohlásí lékouzelník, „každý se bude muset podrobit očišťovacímu kouzlu před průchodem bránou do jezera,“ pousměje se, „jako znalý živlové magie využiji okolního vzduchu, skrze který nechám proudit jednoduché kouzlo očištění, jež se využívá při dezinfekci na ošetřovně.“

„Kolego, toť skvostný nápad!“ zaraduje se Niane, pozvedne jednu z lastur a přiloží si ji k uchu.

„Bude nějakým způsobem vyřešena i naše ochrana v hlubinách?“ nejistě se otáže Tydynka.

Matthew vypne hruď a hrdě odpoví: „Rovněž jsem s dalšími mágy zajistil místo slavnosti tak, aby byl prostor zbaven negativních kouzelných sil, takže se, kolegyně, nemusíte obávat zdravotní újmy, váš půvab zhyzdí pouze maska,“ potutelně se zasměje, zatímco se Tydynce nafouknou tváře.

Niane odejme lasturu: „Právě jsem poslouchala program slavnosti, úžasná věcička tahleta lastura, přisaje se vám k uchu a poví vše, co se časového plánu týká, dokonce se jí můžete doptat na podrobnosti, či požádat o zopakování určité části, což velice oceňuji, nebudu přeci v hlavě držet tak hutný text,“ opatrně ji převrátí na rubovou stranu, na níž se skví ve zlatě rytý nápis v jezerštině.

„To se mi to přisaje k uchu?“ vyděsí se Tydynka.

„Nebojte se, určitě se nejedná o nebezpečný objekt,“ Judith se ji snaží uklidnit a přívětivě naváže, „vyzkoušejte ji sama, drahá.“

Tydynka prozřetelně vybere nejmenší exemplář a nedůvěřivě jej pozvedne k uchu, načež ten k němu s tichým mlasknutím přilne a otráveně spustí.

„Pro výběr češtiny poklepejte jednou, chcete-li program ve slovenštině, poklepejte dvakrát, třikrát pro jezerštinu, jste-li tak šílený, a nevíte-li, jakým jazykem hovoříte, silně bouchněte pro trollštinu,“ Tydynka jemně jednou klepne na vnějšek lastury, jež pokračuje, „vybrali jste češtinu, nyní vám bude sdělen program slavnosti, máte-li jakékoliv otázky, nechte si je pro sebe,“ hlas v lastuře se zakucká.

„Po druhé hodině odpolední jezerní lidé uvítají hostí z pozemské říše a po usazení v atriu bude pronesena krátká úvodní řeč obou stran, po níž dojde k představení kultury jezerních lidí přesně ve dvě hodiny a dvacet minut, přičemž čas budou kontrolovat domácí skřítci na břehu jezera, kteří vždy po uplynutí daného časového úseku do vody vypustí světélkující paryby indikující zahájení dalšího bodu programu, poněvadž v hlubinách se čas měří jiným způsobem. Po čtyřech tuctech minut si osazenstvo přeplave na improvizovaný parket uprostřed chrámu, kde se uskuteční ve tři hodiny patnáct minut podvodní tanec smíšených párů, jehož tempa předvede ukázková dvojice jezeřanů, podle níž se budou ostatní řídit. Plynule se přejde do volného tance, jehož konec očekávejte ve tři čtvrtě na čtyři,“ ulita se nadechne a stejně protivně pokračuje.

„Poté bude v celou zahájena slavnostní hostina, na které budete moci ochutnat všeliké jezerní pochutiny, jež můžete spokojeně pojídat až do půl páté, načež se opět obecenstvo usadí do hlediště a připraven bude závěrečný proslov s prohlídkou kultury pozemské pět minut po hostině, před pátou se účastníci rozloučí a kouzelníci opustí vodní říši,“ ozve se tiché zachrčení a mušle se opět rozmluví, „v případě, že i přes můj vyčerpávající výklad máte stále všetečné otázky, směřujte je do otvoru,“ lastura si odfrkne a odmlčí se.

„Ta má ale vychování!“ postěžuje si Tydynka a otočí se na kolegy, kteří se mezitím po jejím vzoru rovněž zaposlouchali do monologů svých lastur.

„Na mě ta má působila velice mile, asi jsi zrovna vybrala zkaženou,“ zhodnotí situaci Matthew a obrátí se s dotazem k mušli, „co bude součástí kulturní vložky jezerních obyvatel?“

Uvnitř něco zaštěrká a poté se ozve: „V rámci prezentace své kultury předvedou na jevišti tradiční bojový tanec s typickými zbraněmi vlastní výroby, jimiž jsou například trojzubec a oštěpy s jedomety, tanečníci budou ozdobeni ručně dělanými šperky a součástí choreografie bude i přivábení olbřími olihně, jež se ochotně zapojí do vystoupení, neboť si velice ráda vychutná pozornost osazenstva, přičemž vše bude doprovázeno zpěvem chóru a hrou na jezerní nástroje, mezi které patří kotikolo, což je druh žab, schopných nafouknout se do extrémních rozměrů, na něž bubnují svými blanitými prsty.“

„A co tam budeme dělat my?“ znejistí Tydynka.

„Světelnou show s překvapením,“ odsekne mušle.

„Ještě by mě zajímalo, jak budeme na hostině jíst,“ pokusí se Tydynka položit dotaz i přes nedůtklivost její informátorky.

„Rukama,“ nadhodí lastura, zašumí a opět pokračuje, „při hostině jsou k dispozici špejle, na které si jídlo můžete napíchnout a přes otvor v dýchací masce dopravit do úst. V případě nápojů, jež jsou pouze pro hosty z břehu zakonzervovány v nádobkách, je použita speciálně navržená slámka, kterou budou mít hosté u sebe již při vstupu, ta se napojí na nádobku a přes otvor v masce lehce propustí tekutinu do vašich úst.“

Judith přiloží rty k otvoru: „Rovněž by mne interesovalo, zdali bude možné s jezerními lidmi mluvit, jezerštinu bohužel neovládám.“

„Nemusíte se ničeho obávat, jezernímu lidu porozumíte naprosto bez problémů, poněvadž jezerština je pod vodou srozumitelná všem živým tvorům, komplikací nebude ani vaše zpětná reakce, neboť prostor v masce vám dovolí hovořit, i když budete znít tlumeně," zašvitoří škeble a opět se odmlčí.

Niane se nadechne: „Měli bychom se pomalu připravit na slavnost, já se odeberu tady se škeblí do kumbálku a udělám s ní rozhovor. Ještě musím sehnat organizátora a…"

Obraz se lehce rozkmitá. Kmitání se zintenzivní a svět, na nějž jsme hleděli, se ponoří do tmy. Jsme před zrcadlem.

2. úkol

Stojíš v sedmém patře před zdivem, které skrývá Komnatu nejvyšší potřeby. Zde usídlil se Chtíč, hřích tužby, žádosti a malicherného pozlátka. Čeká tě oukol přetěžký. V Komnatě nachází se tisíce předmětů, artefaktů a tajností. Jen sedm z nich však dodá hradu do budoucích let nejvyšší přínos.

Otevři Komnatu nejvyšší potřeby, svatyni úkrytu a haraburdí, a vyber ve změti předmětů sedm takový, které budou pro Hogwarts nejužitečnější a nejpřínosnější. Dbej však na několik zásad:

- Sedmici předmětů musíš prezentovat v pořadí podle jejich důležitosti od nejpřínosnější k méně prospěšným.
- Každá věc bude popsána na max. 3 palce textu. Popis musí obsahovat, čím je předmět specifický, jaký je jeho přínos pro hrad a proč byl vybrán právě on.
- Ke každému předmětu připojíš jeho ilustraci, vypracování tedy bude čítat přesně sedm obrázků – ne více, ne méně.

Je jen na tobě, jaké atributy předmětů budeš hodnotit jako přínosné pro hogwartskou školu. Vybírej však pečlivě. Není všechno zlato, co se třpytí. Chtíč je mocným vládcem, který se pokusí svést tě na scestí, oslnit pozlátkem, přinutit k povrchním volbám. Chceš-li jej porazit, buď obezřetný ve svém rozhodování.

Abys prokázal pravost svého úsudku, doplň vypracování o 3 další předměty, nad nimiž jsi uvažoval a které jsi nakonec nezvolil. Každý předmět může být popsán na max. 2 palce a musí být zdůvodněno, proč nakonec nebyl mezi hlavní sedmici vybrán.
Žádný další text nesmí být obsažen. Mnoho štěstí.

Mudrosloví časů dávných

Ve změti prachu se moudrost ukrývá,
na zašlých stránkách písmo se skvěje,
kdopak ji najde, kde nyní přebývá?
Tichou píseň let minulých pěje.
Staří mudrci chopili se pera,
otiskli mysl do starých zvěstí,
za svitu luny zrodila se dcera,
již potkalo paměti neštěstí.

Nevídaný skvost povstane z temnoty,
procitnuv z hlubin vzkřísit se snaží,
by setřásl zůstatky své dřímoty,
v řádcích dávné znalosti obnaží.

Jen sáhni si, sáhni na minulost,
nechť naplní tě její proslulost.

Po zběžném seznámení se s textem jal jsem se literární klenot vysvobodit a na první místo seznamu umístit. Ačkoliv otrhané kožené desky a užmoulané okraje umazaných pergamenů, na nichž byl inkoustem zanesen text původních zakladatelů našeho hradu, nebudí dojem vznešenosti a již vůbec nepoutá zájem povrchní, hodnota duševní je nevyčíslitelná. Kniha poskytuje vtahující a poutavý pohled do dob minulých a mezi zaprášenými deskami skýtá skrýš pro prvotní myšlenky a záměry zakladatelů. Důležitým atributem vybraného artefaktu je jeho historická hodnota, která by měla zprostředkovat nynějším studentům prvotní ideje hradu a rovněž vnést do hradního života pocit hrdosti, přičemž bychom měli náležitě docenit a vážit si toho, z čeho jsme vzešli, poněvadž odkaz starých generací je pro ty nové nejprospěšnější.

Magická esence

Vzácné koření ve skle jest ukryto,

mlhavý opar, jenž se přelévá,
v hodinách ryzím zlatem tvrdě ryto:
„Dávné kouzlo, z nějž kdekdo omdlévá.“

Dlouho tomu, co kouzlo zachytili
oni staří mudrcové zářní,
v přesýpací hodiny uvěznili
a stvořili předmět svůj oltářní.

Dnes připomíná bájných kouzel krásu,
sílu, držící svět pohromadě,
představuje pro nás zdařilou spásu,
bez níž život nebyl by na hradě.

Pohlédnout skrz třpytný jas se pokus,
pozlátko odlož, surovost okus.

Druhým význačným artefaktem je zakonzervovaný kousek kouzla, jehož bylo užito při výstavbě hradních zdí, neboť se podařilo jeden zbloudilý paprsek magie zachytit do přesýpacích hodin. Předmět tak prezentuje sílu magických zaklínadel a ukazuje starobylost našeho světa, v němž žijeme. Důležité je však sejmout plytkou a zdobenou skořápku a uvědomit si sílu a půvab kouzel, které daly vzniknout hradu, jak jej známe dnes. Kouzlo hradu tak odkazuje k prastaré tradici kouzelnického světa a jeho moci tvořit, tvořit místa, jež sdružují všechny živé bytosti, což je potřeba, aby si všichni uvědomili, proto bylo předmětu uděleno místo druhé.

Pětiramenný svícen

Na počátku vše v jedno spjato bylo,
v nás žádný svár, ni za vítězstvím hon,
rychle se soupeřivé sémě vrylo,
za drahými kameny nastal shon.

Na patero ramenech svíce plály,
prvou jiskrou ohnivce zažehlé,
však po čase ustaly řeči chvály,
svíce byly si náhle odlehlé.

Čím více se kameny dál sypaly,
svíce nabývaly jasu mdlého,
až barvy staly se svými rivaly
a tak svícen pozbyl lesku svého.

Odestři závoj plavého chtíče,
hledej v sobě soudružnosti klíče.

Jako třetí předmět byl zvolen pětiramenný svícen, symbolizující čtyři bradavické koleje a profesorstvo. V posledních dobách hrad zamořil chtíč po vítězství, neoblomná vášeň nasbírat co nejvíce bodů a pokořit tak své soupeře, spolužáky. Svícen má za úkol připomenout studentům potřebu kooperace, poněvadž každá svíčka sama o sobě vydává světlo, nicméně jen všechny rozžehnuté pohromadě jsou schopny prosytit komnatu světlem lépe, než by to udělaly samostatně, svým mdlým plamenem nejsou schopny odestřít temnotu v nejzazších koutech. Proto je důležité přenést z kolejních krbů ždibec plápolajícího plaménku a zažehnout tak opětovně zapomenutý svícen.

Zvonkohra

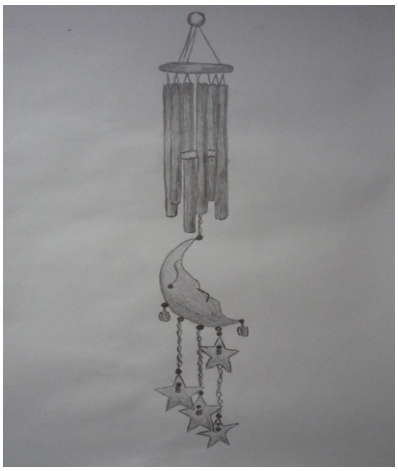

Stojím s klidem pevně dál v hravém vánku,
nehne se mnou ani mocná bouře,
stále oddávám se sladkému spánku,
skrytá pod rouškou temného kouře.

Chceš mne snad rozeznít, vysmát se nenech,
mou píseň tíživou bys nevystál,
v němost doufej, neb ocitneš se v stenech,
buď však připraven, bys tiše nestál.

Nejsem přemocná, co uzme tě z krize,
varovat dovedu, na to mysli,
neboť oplývám darem jasné vize,
sic nemám uši, ústa, ni smysly.

Kochej se libostí tónů, leč věz,
hůlku svou tas, čeká na tebe děs.

V pořadí již čtvrtým přínosným předmětem uzmutým z Komnaty nejvyšší potřeby je tato zvonkohra, která se rozezní pouze v případě, hrozí-li hradu jakékoliv nebezpečí zvenčí. Tak budou obyvatelé hradu schopni se včas připravit na blížící se hrozbu, jež by se chtěla hanebně vplížit skrz ochrannou bariéru do jeho útrob. Ovšem nejedná se o objekt všemocný, figuruje předně jako hlasatel možného výskytu negativních kouzelných sil, samotná obrana poté leží na bedrech studentů a zejména profesorů, jež musí adekvátně zareagovat.

Gumová kachnička

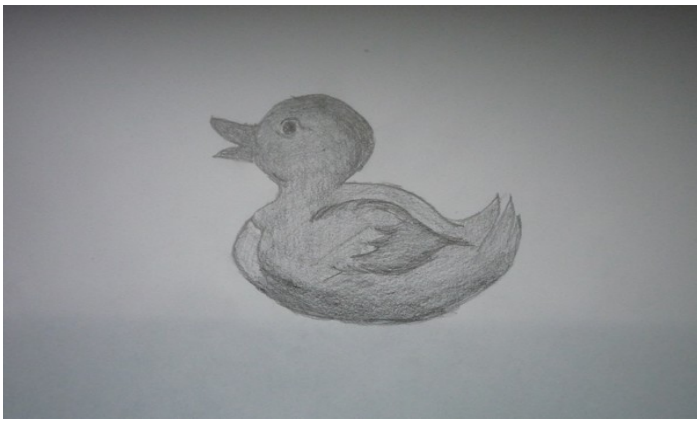

Ač zcela nenápadná zdám se býti,
ač víc zbytečná mohu se jevit,
účinným kouzlem vázaná jsem v síti
a značné skutky schopna jsem zjevit.

Když slunce jasné za stín zapadalo,
opomenuvši mně skrýš nalezlo,
v pekle cetek usadilo nastálo,

zapomnění v útroby rozlezlo.

Pakliže místa není pro vás dosti,
či bezpečím již neoplývá zem,
do pohybu ohnivé tvory z kosti
beru se ostražitě svolat sem.

Na nohy postav se, drž se jistě,
zanedlouho budeme na místě.

Obracené přenášedlo našeho bývalého bradavického ředitele v podobě gumové kachničky je schopno v případě potřeby přemístění hradu přivolat statného draka, na jehož bedrech je možno celistvý komplex budov přenést na nové vyhovující místo stejně, jako se již událo v letech minulých. Při odchodu pan ředitel kachničku uschoval, aby mohla být později nalezena a plnit pro hrad prospěšnou službu. Nebude tedy nutné příliš se obávat komplikací spojených s polohou školy, neboť vždy bude zajištěn bezpečný prostředek k přestěhování. Stačí kachničku zmáčknout, avšak reaguje pouze na pokyny aktuálního ředitele. Poskytuje špetku jistoty v nejistotě budoucnosti.

Škrkní stínidlo

Na něco přede mnou stále jen hledím,
klidná jako na jaro bezvětří
zcela neslyšně vyčkávám a sedím,
vyčkávám, co nozdry mé zavětří.

Dnes pokojně bav se, hrej si, stravuj se,
v čas zápisu do třídy běž směle,
jsem víc než oko ostříží, neboj se,
před škrknami zlými hlídám bděle.

Zrak můj ostrý jest, nepropustí žádnou,
byť snažila by se o to více,
nicméně v okruhu mém zde nevládnou,
ať vzteky rudnou jim jejich líce.

Jen přistup, neměj strach, přistup blíže,
škrkny nedostanou se přes mříže.

Přínosným objektem, jenž by mohl pomoct při hromadných společenských a sportovních akcích, je tato vyřezávaná soška strážné kočky, jež ostrým zrakem chrání prostor kolem sebe před dotíravými drápky škrken. Ty nejsou schopny v okruhu působnosti stínidla jakkoliv škodit, což dovoluje bezproblémovému průběhu rozličných slavností, či fámfrpálových zápasů. Je velice důležité, aby tyto význačné události probíhaly bez zbytečných nepříjemností, jež mohou právě škrkny způsobit. Již ve starém Egyptě byly kočky pokládány za bohy a připisovaly se jim nadpozemské vlastnosti, jež z části reflektuje ona soška, schopna zamezit řádění škrken v dostatečném okruhu, který stačí pokrýt potřeby hradu při kulturních akcích.

Panova flétna ze dřeva vrby mlátičky

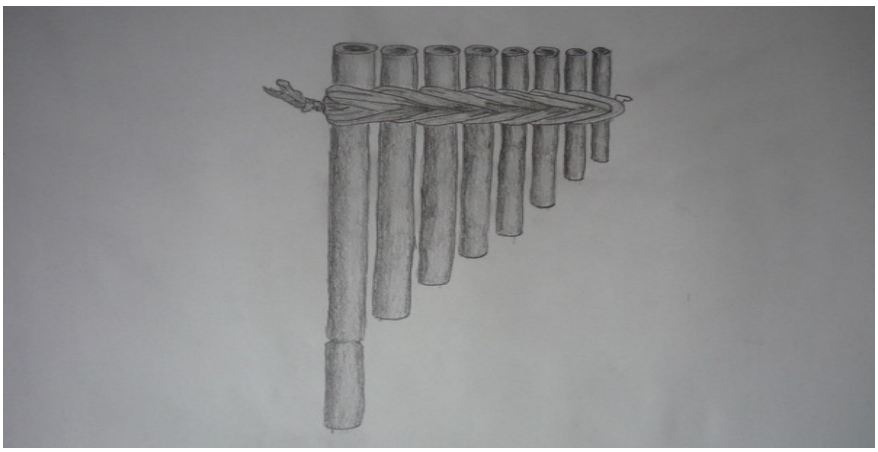

Poštěstilo se jednomu pastýři,
získati kousek z dřeva mlátivé,
skončil s mnoha bolavými puchýři,
unikl i s lupem té svárnivé.

Jal se instrument zhotoviti zvučný,
by mohl písně zpěvné hrát libě,
avšak ještě netušil, že tak zručný
vytvoří nástroj ke vší oblibě.

Jestliže se jeho stádo hned splaší,
flétnu k ústům přikládat se béře,
libozvučné tóny zazní salaší
zamezí v pohybu i chiméře.

Bez ostychu vezmi flétnu, foukni,
na výsledek s obdivem jen koukni.

Poslední položkou na seznamu se stala panova flétna, kdysi vyřezána ze dřeva vrby mlátičky. Její píseň dokáže znehybnit nebezpečné magické tvory, jimiž může být i horský troll, ovšem nikterak jim neublíží, pouze je zpacifikuje, aby se o zvíře mohli postarat zkušení kouzelníci. Rovněž nelze instrumentem tvora ovládat, pouze paralyzovat. Působí však i na milejší stvoření, přičemž ty neznehybní, ale uklidní splašené, či strachem naplněné tvory. Není nutné, aby uživatel uměl hrát na dechové nástroje, melodie se po přiložení k ústům line z flétny přirozeně. Předmět je potřebný k ochraně před divými bestiemi a k péči o kouzelné tvory, kteří obývají hradní prostory a pomáhají nám, ať se již jedná o testrály, nebo o namáhané sovy ve školním sovinci.

V Komnatě nejvyšší potřeby bylo zanecháno mnoho předmětů, mezi nakonec nevybrané spadá Truhla věčnosti, jež ochraňuje oblečení a další předměty před obnošováním, což je sice na jednu stranu prospěšné, ovšem vzbuzuje v lidech touhu po majetku, krmí hřích obžerství a podporuje lpění na materialismu, z toho důvodu do seznamu zařazena nebyla. Truhlu věčnosti následovala vyřezávaná miska z Yggdrasilu, polomytického stromu poznání propojujícího devět světů. Nikdo neví, zda se jedná o skutečný artefakt, či o pouhý klam, avšak tomu, kdo se z misky napije, pročistí se mysl a s douškem vlije se do jeho jícnu i špetka inspirace, jež může pomoci zoufalým kreativcům. Nicméně nebudeme pokoušet chtíč po poznání, deficit představivosti nelze zmírnit působením vnější síly, na tom musí zapracovat každý sám. Ať je již miska pravá, či lživá, zůstane v peřinách zapomnění mezi hradbami haraburdí. Posledním předmětem, jenž se nedostal na listinu, je rukojeť na hůlku, jež při soubojích zajišťuje, že jejímu držiteli neubývá koncentrace. Samozřejmě se tato schopnost hodí při likvidaci zrůd ve sklepení, na druhou stranu může živit jak chtíč po moci, tak nezkrotný hněv a lstivou závist, štvát kouzelníky proti sobě, proto byla společně s ostatními objekty vhozena zpátky do hlubin věčné dřímoty.

3. úkol

Ochrana před zákeřným Obžerstvím je pravou zkouškou charakteru. My kouzelníci ji však máme o poznání snazší; proti tomuto hříchu se lze bránit prastarým rituálem Jagušky Vyzáblické. Recept rituálu byl ovšem před dávnými léty ztracen, a tak žádáme vás, elitu kouzelnictva, abyste jej opět uvedli do čarodějnické říše.
Co víme, jsou následující fakta, která budiž vašimi instrukcemi:

- rituál byl na originální listině představen v úvodu ne delším než 4 palce, který mimo jiné obsahoval soupis pomůcek nezbytných pro výkon rituálu

- rituál byl rozdělen do tří částí: ochrana proti žužu, ochana proti čokoládě, ochrana proti cukrkandlu

- každá část rituálu byla veršovaná a nepřesáhla 33 veršů, celkem měl tedy veršovaný rituál max. 99 veršů

- je možné, že kromě úvodního slova byly v rituálu další psané poznámky a komentáře, víme však, že nebyly delší než 4 palce (není však povinné, abyste je ve své verzi zahrnuli)

- nic dalšího v rituálu obsaženo nebylo, celkový prozaický text tedy nepřesáhl 8 palců, veršovaná část nebyla delší než 99 veršů

Cílem vaší práce bude představit návod, po jehož splnění by dotyční byli plně odolní proti třem výše uvedeným nástrahám Obžerství. Až rituál zrekonstruujete, otestujte jej a k finálnímu popisu připište na max. 3 palce případné vedlejší účinky, které zaříkávání může způsobit. Ani v této části nesmí být nic navíc.

Hodně štěstí, následovníci Jagušky Vyzáblické.

Pakliže tě ve své ztěžklé okovy lapil hřích vláčivý, hřích nestřídmé touhy, a tvou mysl obestřel vábivou cukrovou spletí, z níž jen stěží vymotáš se, pak právě pro tebe je určen rituál níže popsaný. Však věz, že cesta ke zdárnému konci dlouhá jest a mnoho útrap čeká tě, neb hřích tak přilnavý nenechá porazit se lehce. Budeš potřebovat tři dny, abys prošel očistou a patřičně se obrnil. Na každý den připadá jiná ochrana, dbej mých rad, leč pamatuj, vše střídmé musí býti, na cestě k cíli nesmíš se zlákat pokušením. Prvý den pohroužíš se do své mysli, bys vytrhl kořeny obžerství, v den druhý na tebe čeká očistná koupel, bys nechal unést zbytky lákadla, a poslední den nechť je zasvěcen mocné záštitě, jež uchrání tě před dalším svodem. Názvy neber zcela vážně, zkus přemýšlet, co pochoutkou se myslí. Zde předkládám ti seznam nezbytných pomůcek, jež při rituálu užiješ, pečlivě si vše připrav dříve, než začneš!

hůlka
čtvero bílých svíc
vonné tyčinky z léčivých bylin a santálového dřeva
rudý čtvercový šátek
snítka cedru
poloviční hrst živého kvítí

Možná se ti soupis zdá být krátký, avšak klíčem k pokoření nestřídmosti jsi ty sám, nikoliv množství obřadních nástrojů. Ke zdolání obžerství bude ti nápomocná příroda sama, neboť jen ona oplývá střídmosti citem - vše koexistuje v rovnováze, každému co jen potřebuje. Nuže, vydej se vstříc sebepoznání, odvážlivče.

Ochrana proti žužu

Když slunce kolébá se nad propastí dne a noci,
vydej se místo poklidné hledat v čase předěle,
avšak hůlku, dvoje svíce a vonné ku pomoci
nezapomeň se sebou vzít, neb bys prchl zbaběle!

Kouzelnickou hůlkou dej se kruh v trávě zhotoviti,
usedni doprostřed, nohy v turka uvelebiti,
bílé svíce, tyčinky zažehni kouzlem ohnivým,
do hlubin nahlédneš, do očí idejím děsivým.

Magický kruh tak bude symbolizovat koloběh soužení, z něhož se chce kouzelník vymanit.

Zhluboka dýchej, vyčkej, zavři oči, ještě jednou,
opakuj sedmkrát, by ses k bráně vnitřní snáz dostal,
potkáš své svědomí, až vody tvé mysli rozbřednou,
vyobrazí se ti výjev, kde v ctnosti jsi zaostal.

Vidíš? Ten hnilobný zápach cítíš?
Zde přebývá zárodek neštěstí,
mazlavé hmoty se div neštítíš,
jen boj se, dobrého nic nevěstí.

Nicméně jsi snad přišel bojovat,
vzchop se, je to součást tebe sama,
silou vůle táhni, jak rukama,
hřích nemůže tě příliš šokovat!

Na vytáhnuté zvěrstvo pohlédni,
v podobě tak lepkavého žužu,

v následujícím dni s ním pomůžu,
mezitím v látce na něj dohlédni!

Je nutná maximální soustředěnost, v hlubinách své psychiky se člověk lehce ztratí, musí však nalézt hromadiště obžerství, vytáhnout ze sebe jeho vliv, jenž se zhmotní v podobě lepivého sekretu, ten je nutno zabalit do rudého čtvercového šátku.

Ach, člověče bdělý, správně jsi záměry pochopil,
když žádáš si změnu, nesmíš spoléhat na okolí,
pohledat musíš v sobě, správný konec jsi uchopil,
přiznat chybu, nalézt zdroj, nic tě na cestě neskolí.

Ač vyčerpán, pokliď místo obřadu, zhasni svíce,
zahal hmotu do rudých cípů, schovej ji před světem,
ochutnat se nic neber, nesmíš pozřít sousta více,
bys podlehl půvabu, opojen zlým vábným květem.

Ochrana proti čokoládě

Hned z rána, kdy luna ještě nebe neopustila,
odeber se s hmotou v rudé látce k zurčící řece,
přiber si na cestu snítku cedru, by hřích mámila,
nestyď se, do naha svleč se, smáčet budeš se přece.

Ačkoliv se úkon může zdát problematickým za špatného počasí, člověk musí kvůli boji vytrpět ledacos, pokud nezvládne mrazivou vodu, jak chce poté zápasit se hříchem?

Druhým krokem k pokoření nestřídmého jest lázeň,
bys očistil své tělo, by opustila jej bázeň,
nechal odplavat vlivy, zamezil zuřivé touze,
pak budeš požívat v okolí v bezpečí již dlouze.

Zlehka do plynoucí vody vkroč, chvíli tam tak sečkej,
snítkou na hladině opisuj si sedmero kruhů,
za každým rozvířením rozbouří se víc, to přečkej,
pak řeka v tanec rozproudí tělo jak hejno pstruhů.

Staň se součástí silného proudu,
oddej se vlnám, snítku upusti,
až splyneš, vhoď tam tu děsnou hroudu,
ale ruměný šátek nepusti!.

Prosyť svou schránku chladivým tokem,
nechť obalí tě jak čokoláda,
ano, tohle přesně ona ráda,
až odteče, ber se z vody skokem.

Nádech, výdech, na chvíli zadržet,
všecičko zhoubné již vzala voda,
čokolády není žádná škoda,
pocit katarze měl bys obdržet.

Stejně jako čokoláda pokrývá pochutiny, pokrývá i tělo nátlak okolního pokušení, proti čemuž je potřebné zakročit.

Gratuluji, prostřední část rituálu jsi složil,
to, co obalilo tvoje tělo, v proudu teď dříme,
sladkou a skelnou toť polevu jsi chrabře odložil,
prostředí hříchem neoplývá, nový den tu křtíme.

Snad jen povstaň, usuš se a oblékni si své šatstvo,
dále čeká na tebe poslední nezbytný úkol,
před tím šátek barvy krve pohoď, by vzalo ptactvo
a v dovádivém vánku by točil se navždy vůkol.

Ochrana proti cukrkandlu

Svou mysl jsi pročistil, vyrval kořeny obžerství,

připravil své tělo a zbavil jej vnějších účinků,
teď nacházíš se na prahu kýženého vítězství,
nicméně nedostaneš dostatečných odpočinků.

Třetí dílek do skládačky není o vnitřní síle,
avšak hradby pomohou ti dosáhnout svého cíle,
musíš stvořit pevnou zeď, by věc nejtvrdší neměla
tak snadnou cestu ostrým vpichem do vláčného těla.

Cukrkandl tuhým soupeřem jest, vkrade se jak běs,
abys před zhýralým světem uchránil svou očistu,
zapal zbylé svíce, vonné, hrst květin pohoď, však věz,
z žádostivosti jen strast prahne, to vede buddhistu.

Touhu po mnohém jsi v sobě v prvních dvou krocích zpacifikoval, je tedy neodkladné zabránit opětovnému návratu těchto tužeb.

Jakmile svíce začnou plápolat
a vzduch prosytí se kouřem, vůní,
je čas též zaříkání provolat,
ať obžerství znovu nezatrůní.

„Prozraď tajemství, naslouchat budu,
ukaž mně stálé střídmosti klíče,
poučení žádám s vášní dříče,
již nikdy nechci požívat v studu.

Ty mocná květeno, přistup blíže,
nezkrotná přírodo, snažně prosím,
bys chránila mě před ostnem vosím
a pomohla mi zbavit se tíže."

Poté vyčkej chvíli, aby kouzlo nabralo moci,
zvedne-li se vítr a odnese-li plané kvítí,
už nezvrátí tě, nelapí nestřídmosti otroci,
v běžný život navrať, ochranné světlo jasně svítí.

Nyní plně zaštítěn jsi proti vábným kouzlům zlým,
ale neztrať se v opojení z ochrany a chvále,
pamatuj, že klíč udržení náleží rukám tvým,
proto s pokorou a skromností spravuj se nadále.

Rituál již otestovala jeho starobylá tradice, řada kouzelníků se pokusila o jeho složení, někteří úspěšně, jiní odešli s nepořízenou. Hlavním smyslem obřadu je, aby si člověk v jeho průběhu uvědomil, jaká síla pramení ze skromnosti a pokory, odstranil zárodky lísavého obžerství, avšak vše ke zdárnému konci dovede pouze za předpokladu, že sám dojde k prozření. Jen taková obrana je odolná vůči obžerství a jen taková obrana poskytne lidské bytosti ochranu napořád - vše tkví v rozhodnutí lidí samotných. Rituál jim má ukázat cestu. Po vykonání nehrozí přímé vedlejší účinky, ale pamatuj, selžeš-li, zklameš tím sám sebe, vyrovnáš se s takovýmto vedlejším účinkem?

4. úkol

Proto, abyste mohli bojovat proti závisti, musíte znát její nejtemnější myšlenky a nekalé praktiky. I v kouzelnickém světě se ve velkém rozmohla reklama, která láká kouzelníky do obchodů, kde si kupují věci, které jim jiní poté závidí. Vaším úkolem tedy bude vytvořit takovou reklamu - konkrétně to bude plakát obchodu Keprník a Frivolitka, v jejichž skladech jste opravovali roztrhané oblečení. Vytvořte tedy plakát, který by i sama závist záviděla - a to bude zároveň ta nejsilnější zbraň, kterou ji pokoříte.
Podmínky jsou následující:
- plakát musí být vyroben ručně, technika výroby je čistě na vás
- všechny části plakátu musí být vyrobeny, takže není možné si vytisknout i jen malý kousek obrázku a v plakátu ho použít
- plakát musí obsahovat obrázek nějakého akčního zboží a také jeho cenu. Obrázek zboží může být znázorněn kresbou či jiným způsobem výroby, ale znovu upozorňuji, že nesmí být vytištěný a vložený do plakátu
- z plakátu se poline instrumentální hudba (tzn. bez zpěváků, pouze nástroje) - do vypracování vložte odkaz na

YouTube, kde si to budou moci porotci nejlépe přehrát. Hudba nemusí být autorská (ani to nikdo neočekává), hodnotí se její vhodnost pro plakát a ne zdroj, odkud pochází.
- plakát bude vykřikovat hesla - jejich forma a povaha je čistě na vás.

Formální náležitosti:
- vypracování bude obsahovat nejméně 2 fotografie - jedna fotografie bude ukazovat plakát pověšený na reklamním místě (na zdi, apod.), druhá bude zobrazovat detailní záběr na zboží na plakátu. Je čistě na vás, zda se přiložíte další fotografie
- fotografie do vypracování vložte jako obrázky přes galerii (tedy ne jako odkaz mimo Hogwarts)
- ve vypracování můžete přidat popis toho, jak jste předmět vyráběli - nesmí ale přesáhnout 10 palců
- texty pro všechny hesla dohromady nesmí překročit 2 palce

Vypracování:
Hudba: https://www.youtube.com/watch?v=yxjsVl1_KNs

Podložku plakátu tvoří tvrdý papír A2, přičemž ten je nadstaven o další papírové části (chryzantémy, měsíc, název,

kousek obřadního roucha). Luxusní sametová látka namáčena v samotné černočerné tmě půlnoční oblohy tvoří základ obřadního roucha pro nejvyšší smetánku, to je vykresleno klasickou malbou (tempery). Tocco luccicante di stelle cadenti, neboli Třpytný dotyk padajících hvězd, je nejvytříbenějším rouchem na evropském trhu. Italští kouzelní návrháři speciálně pro ušití tohoto vzácného zboží složitými kouzly odebírali měsíční a hvězdný svit, jejž poté zhmotnili v podobě nití a právě roucho je celé jemně protkané vytvořenou esencí, k čemuž byly využity opět barvy. Kápě je prošívaná čistě měsíčním paprskem, část pod ní je tvořena oblaky červánků, které předělují den s nocí a stávají se tak branou do potemnělé říše, i zde bylo užito temper. Lemy pláště byly ušité svitem ze Psí hvězdy, přičemž je zdobí půlnoční kapky rosy ošetřené formulí proti vypařování. Celý oděv je prosycen lehkou vůní půlnočních chryzantém, jež rozevírají své květy pouze po západu slunce, znázorněné květiny v rohu byly nakresleny olejovými pastely, stejně jako měsíc doplňující pravou noční atmosféru. Reklamní plakát je přikrášlen o vystřižené hvězdy z alobalu a tří krepových papírů. Na ozdobu byla použita i stříbrná stuha. Pozadí je lehce naznačeno pastelkami a nápisy poté vepsány fixem.

5. úkol

Rušná londýnská ulice skrývá přetemné místo. Prodereš se skrze spěchající mudly k proskleným dveřím moderního kancelářského komplexu. Opatrně se rozhlédneš, sáhneš do měšce s kouzelným prachem, který jsi získal v praktické části, a vhodíš hrst prášku na veliké dveře. Budova se zachvěje, obloha potemní a oči ti zatemní ostrý záblesk. Když se probereš, ulice je liduprázdná, působí pustě a pochmurně. Jakmile se z těžkých mraků spustí první kapky deště, vezmeš za mosaznou kliku brány a vejdeš do ponurého Woolova sirotčince.

Místo už je léta opuštěné. Okna opatřená mřížemi jsou orámovaná mohutnými otrhanými závěsy a nos ti zaplní pach hniloby a špíny. Na podlaze z černobílých dlaždic se válí podezřelá tekutina, ale než ji stihneš prozkoumat, z hloubi domu se ozve skřípavé zavrzání, až se ti zježí chlupy na rukou. Vydáš se raději po točitých kamenných schodech do druhého patra a všimneš si, že do dřeva na vyřezávaném zábradlí kdosi neobratně vydřel iniciály K. S.

Druhé patro tvoří dlouhá chodba plná omlácených dveří. Na jejím konci se však skví jeden neposkvrněný, vábivě vyhlížející vchod, z něhož se line stříbřité světlo. Váhavě se vydáš pošmourným koridorem a obezřetně se ohlížíš. Když se dostaneš na úroveň prvních dveří, ozve se tlumené cvaknutí a dveře se samy otevřou dokořán. Uvnitř spatříš asi desítku rozházených hopíků, ale pokračuješ. S hrůzou zjistíš, že se postupně otevírají všechny dveře, kolem nichž procházíš.

Ve čtvrtých dveřích vlevo zahlédneš rozbitou okenní tabulku, skrze níž na tebe velikýma, žalostnýma očima hledí osamělý rozcuchaný pták. Jakmile se vaše pohledy setkají, pták vydá polekaný hrdelní skřek a ztratí se z dohledu. Ve dveřích hned naproti leží zase vzhůru nohama převržená železná postel. O kus dál visí na dveřní klice šedá sirotčinecká halena s mastným flekem ve tvaru spirály. Zvědavě nahlédneš také do dvanáctých dveří vpravo a spatříš na zdi pobledlou fotografii dvou malých světlovlasých chlapců, kteří se drží za ruce před kovovou bránou sirotčince. Jeden se vesele směje do objektivu, druhý vypadá nepřítomně a hledí kamsi za fotografa. V předposledním pokoji na konci chodby odhalí pootevřené dveře rozbitou vázičku, která spadla z nočního stolku s ulomenou nožkou. Z pokoje naproti slyšíš zlověstné kapání vody do rezavého umyvadla. Pod umyvadlem leží pohozená knížka, jejíž název už nelze přečíst.

S protaženým obličejem se zastavíš před vchodem do světelné místnosti na konci chodby. Připravíš si hůlku a vkročíš dovnitř. Se zájmem zjistíš, že záři vydávala veliká mosazná Myslánka. Vedle ní je položený pergamen.

"Vítej ve Woolově sirotčinci, statečný Sedmibojaři. Jistě sis stihl prohlédnout zdejší prostory a shledat, že skýtají řadu nezodpovězených otázek. Tvým úkolem bude ponořit se do této Myslánky a navštívit vzpomínku, která ti na otázky dá odpověď. O čí vzpomínku se bude jednat a z jaké doby, je jen na tobě. Po návratu z Myslánky ji však musíš sepsat formou povídky/příběhu o délce max. 30 palců. Vzpomínka musí obsahovat vysvětlení, jak došlo k následujícím jevům v sirotčinci:

- tekutina na černobílých dlaždicích ve vstupní hale
- iniciály K. S. v zábradlí u kamenného schodiště
- rozházené hopíky v prvním pokoji
- rozbitá okenní tabulka i pták ve čtvrtém pokoji vlevo
- převržená železná postel ve čtvrtém pokoji vpravo
- šedá sirotčinecká halena s flekem visící na dveřní klice
- fotografie dvou malých chlapců z dvanáctého pokoje vpravo
- rozbitá vázička a noční stolek v jednom z pokojů na konci chodby
- knížka z jednoho z pokojů na konci chodby

K povídce můžeš (ale nemusíš) připsat krátký úvod, v němž zmíníš, čí vzpomínku jsi navštívil, z jakého období a případné další informace, jež uznáš za vhodné. Tento úvod však nesmí přesáhnout 2 palce textu.

Kromě povídky a případného úvodu tvé vypracování nesmí obsahovat žádné přidané prvky navíc.

Hodně štěstí.

Vzpomínka pochází od dvanáctiletého mudlovského děvčátka Emily Lambertové, která zachycuje události předposledního dne před opuštěním a uzavřením Woolova sirotčince.

Z oprýskaných matně okrových zdí se odlupovaly kusy omítky, jež po větších i menších kusech dopadaly na šedé laciné linoleum. Ve vzduchu se převalovala tíživá příchuť samoty, občas prořízнuta výbušným vztekem, či zoufalým naříkáním z jiných pokojů. Na ocelové posteli pod oknem ležela schoulená do klubíčka malá dívenka s plavými vlasy, jež stékaly po ušpiněném polštáři jako vodopád. Ačkoliv se v jejích hlubokých modrých očích zračila touha a jiskřící život, své sny již dávno nechala odplout a svou duši zaplnila svíravostí života v sirotčinci, kde nikdo nedbal na dětská přání. Prostá halena se jemně nadzvedávala, jak dívka pravidelně oddychovala. Nad místem, kde ležela, se mezi skvrnami na zdi skvěla fotografie dvou chlapců, jejíž barvy byly v kontrastu s omítnutou zdí doslova oslňující. Očividně se jednalo o nedávno pořízený obrázek, proto ještě nestihl splynout s pochmurností místnosti. Na protější straně stála stará rozviklaná skříň bez dveří, z níž visely všelijaké rukávy oděvů, které připomínaly zápasící chapadla dvou rozlícených chobotnic v rozbouřeném moři obnošené látky. Skrze upatlané okenní tabule se do pokoje vkrádaly jasné paprsky odpoledního slunce, v jejichž záři se dívčiny vlasy třpytily. Pár slunečních doteků dopadalo i do středu místnosti, kde daly vzniknout zlaté studánce uprostřed trpké změti pošlapaných snů sirotčince. Dívenku z klidného rozjímání vyrušil až hluk za zavřenými dveřmi jejího pokoje. Hlasité pokřikování střídala dunivá rytmická melodie, která dívce připomínala hru na bubny. Běh a rozverné hlasy však zarazil tříštivý zvuk skla, po němž nastalo hrobové ticho. Emily se hbitě posadila na rozvrzaném lůžku, vstala a došla ke dveřím, k nimž přiložila ucho. Nenadálé mlčení přerušil až křik vychovatelky.

"Kdo rozbil to okno, vy parchanti!" Emily ztuhla, znenadání se pohnula klika a mohutné dveře jí tlačily do místnosti. Ustoupila a škvírou prolezl světlovlasý chlapec s vyděšeným pohledem.

"Samueli, co se stalo?" promluvila k chlapci, jehož zachycovala její fotografie na zdi. Ten však přes vytřeštěný výraz nedokázal promluvit, pouze se klepal a zalezl pod ocelovou postel. Dívka neslyšně přibouchla dveře a klekla si k posteli, aby chlapce uklidnila.

"Neboj se, madam Davisová ti neublíží," utěšovala schovaného Samuela, zatímco k němu natahovala ruku, "vylez ven a všechno mi hezky pověz," ačkoliv se chlapec zdál být klidnější, zoufalství z jeho nepřítomných očí nevyprchalo, ošil se a vyplíživ se ze své skrýše se posadil na otrhané ložní prádlo. Emily jej vzala za umouněnou ruku od uhlí a mírným hlasem k němu opět pronesla.

"Nemusíš se ničeho bát, tady jsi v bezpečí, madam..." svou větu již nedokončila, do řeči jí vpadl roztřesený chlapec.

"Já to viděl, viděl jsem to, nechci to vidět, proč se mi to děje?" zajíkal se, zatímco se mu po něžné tváři rozkutálely rosy beznaděje.

Emily jej objala: "Co myslíš tím, že jsi to viděl?" váhavě na hocha pohlédla a setřela mu slzy z lící.

"Všechno, všechno jsem viděl," zadrhl se, aby popotáhl, "viděl jsem toho víc, viděl jsem i..." jeho řeč se však ztratila v opětovné záplavě vzlyků. Dívka se natáhla po kusu zmuchlané látky na nočním stolku a nechala jej vysmrkat.

"To je v pořádku, podívej," ukázala na fotografii na zdi, " ta fotka se nakonec povedla, ne?" široce se usmála a Samuel jen nepatrně přikývl.

"Já věděl, že se povede," pláč jej již přešel, sklopil své blankytné oči plné prázdnoty a pozoroval pohupující se boty ve vzduchu, jak nedosáhl nohama na podlahu, "já vím všechno."

"No, samozřejmě, ty víš vždycky všechno nejlíp," popichovala jej Emily a rozcuchala mu jeho světlé vrabčí hnízdo o trochu více.

"Ale vážně, mám takový dar," nechtěl se nechat odbýt, ale v tom se otevřely dveře pokoje, v nichž stál druhý z chlapců na fotografii.

"Samueli, kde jsi byl?" okřikl jej bratr. Na Samuelově tváři se objevil výraz neštěstí a opět se pustil do tichého pláče. Starší hoch jej vzal za rukáv haleny a táhl ke dveřím.

"Nebuď na něj tak krutý, Kevine, tohle si nezaslouží," sjela jej ostrým pohledem Emily, "nemůže za to, že je nemocný!" přísně zdůraznila.

Kevin se na ni nasupeně obrátil: "V poslední době dělá jen samé hlouposti. Madam Davisová se na něj stále zlobí, jak vyřezal naše iniciály do zábradlí," na chvíli se odmlčel, zadíval se na mladšího bratra a opět promluvil, "jeho nemoc se stále zhoršuje, pomalu začíná bláznit."

"Snažil se mi něco říct, než jsi sem vtrhl," poznamenala plavovláska a zvědavě pohlédla na oba hochy.

"A co to podle tebe mělo být?" váhavě se optal Kevin a stiskl pevněji Samuelovu ruku, až mladší z chlapců polohlasně povzdechl.

"Nevím," sklopila oči, "byl děsně vystrašený a říkal, že něco vidí."

"To jsou nesmysly, vůbec ho neposlouchej, nemá páru, co mele," v Kevinových očích něco zablesklo, rozechvěl se, avšak pevně vyšel s bratrem z pokoje a táhl jej koridorem ke svým dveřím. Emily za ním vyhlédla, pozorovala oba, dokud nezmizeli ve své komnatě. Z pokoje naproti slyšela vychovatelku, která trestala děti za rozbití okna. Chodba byla poměrně dlouhá a úzká. Mnoho dveří bylo otevřeno dokořán a sirotci pobíhali z místnosti do místnosti. Vzduch byl prosycen všemožnými hlasy, jedno malé dítě sedělo uprostřed chodby a těžce vzlykalo s umazaným obličejem. Přistoupila k němu starší holčička a utřela mu tvář do náhradní haleny, kterou se sebou přinesla, nakonec dítě vzala za ruku a vedla k umývárně na konci chodby, kde byla i komnata Emily. Ušpiněnou halenu však zapomněla na dveřní mosazné klice. Emily rozhodně vyšla na chodbu a mířila k pokoji Kevina a Samuela, když už chtěla zaklepat, zarazila se. Zevnitř se ozývaly hlasy. Přistoupila blíže, zacpala si jedno ucho, aby přes hluk kolem ní lépe slyšela, o čem se baví bratři. Najednou celá zkoprněla, srdce se jí rozbušilo a oči zastřel závoj prázdnoty. Snažila se odposlechnout co nejvíce, ale přes rozruch kolem ní nebyla schopná rozumět všemu.

"Co sis vůbec myslel, že jí řekneš?" ozývalo se z nitra. Emily se nalepila na odřené dveře těsněji. Děti kolem ní stále pobíhaly a hlasitě se bavily. Většina z nich vynášela různé obité hračky z herny v prvním pokoji.

"Ztrácíš nad tím kontrolu, nedokážeš s tím pracovat," jasně rozeznala Kevinův přísný tón, "nezasloužíš si takovou schopnost," při poslední větě sebou Emily mírně ošila.

"Ty tvoje oči, ty zatracené oči!" pokračoval dále starší bratr, zatímco ani jeden ze sirotků netušili, že by jejich rozhovor mohl někdo odposlouchávat. Dívku naplnil strach, třásla se po celém těle, ale nechtěla je vyrušit, sic si byla jistá, že v případě potřeby zakročí a do místnosti vtrhne, aby pomohla Samuelovi. Odhrnula si spadlé vlasy z tváře a ucho přiložila k malé mezeře mezi dveřmi a zárubní.

Kevin dále rozlíceně pokračoval: "Nesmí se to nikdo dozvědět, rozumíš?", odmlčel se, "víš, jaké by to pak způsobilo problémy? Jaké nedozírné následky by to mělo na nás oba, kdyby se to někdo dozvěděl?" mladšího chlapce slyšet nebylo, jeho tichý hlásek byl sotva schopen se rozprostřít v malém pokoji. Ozývalo se jen jeho zajíkání a popotahování.

"Kde jsi vůbec nechal ty své čmáranice?" naléhal Kevin, jeho promluvu střídal zvuk těžkých kroků, jak se nervózně procházel dokolečka po kamrlíku.

"Ty si asi stále neuvědomuješ, co se stane, až tu tvou knihu někdo najde," jakmile věta dolehla k nastraženým slechům dívky, trhla sebou a obličej jí znovu zakryl roj zlatých vlasů, "neříkej mi, že jsi ji zapomněl někde v domě. Patláš se s tím uhlem celé dny!" Kevin stále zvyšoval svůj hlas, byl slyšet jasněji. Emily odhodlaně vztáhla ruku na kliku, byla připravená zasáhnout právě včas.

"Máš svou vlastní schopnost!" poprvé za dobu hádky se zřetelně rozezněl Samuelův hlas. Rozhněvaný starší bratr se zdál být čím dál více agresivnější. Pomalu tiskla kliku, aby nebyla slyšet.

"Oči. Dej mi je! Toužím po nich, raději bych tě..." věta se však rozpustila do ztracena, z herny vyšel hrozivý zvuk roztříštěného skla, který otřásl celým sirotčincem. Emily se polekala, pustila kliku a odskočila od dveří. Z protějšího pokoje vyletěla vychovatelka, která před tím kárala dva jedenáctileté kluky za rozbití okenní tabule. Rozkřičela se a zamířila do herny, aby zjistila, co se stalo. Dívce stále bušilo srdce, rozvážně nahlédla do první místnosti a spatřila hromadu hopíků rozházených po podlaze, mezi různobarevnými skákacími míčky se povalovaly kusy skla ze sklenice, která spadla z vrchní police, jak si děti házely s míčem. Najednou jí někdo zatahal za halenu a vedl do jednoho z posledních pokojů na konci chodby.

"Dneska to tu je vážně o hubu," poznamenala korpulentní dívka, když za sebou zavírala. Emily celá roztěkaná chodila po pokoji své nejlepší kamarádky a supěla. Kudrnatá přátelsky vyhlížející boubelka ji tiše pozorovala.

"Není ti něco?" zdvořile se otázala a čekala na odpověď. Emily zrudla vzteky a kopla do nočního stolku, z něhož spadla váza, načež se zarazila a omluvně pohlédla na kamarádku.

"Moc se omlouvám, Wendy, " zasekla se při pohledu na ulomenou nožičku stolečku a chvíli rozmýšlela co říct, "věříš na magické schopnosti?" otázala se.

"Nebuď hloupá," rozesmála se Wendy.

"Promiň mi ten stolek, já to pak přijdu uklidit, jen si potřebuji urovnat pár myšlenek," omluvně ukázala na hromadu porcelánu a zanechala Wendy o samotě. Jakmile se vrátila do své komnaty, spatřila něco podivného pod postelí. Neobratně se vsoukala pod ocelovou konstrukci a vytáhla zvláštní knihu. Na jejím hřbetu se skvěl nápis Samuel Laurel.

"To je ta kniha. Takže Sam se nechtěl schovat, chtěl jen najít skrýš pro svou knihu," mumlala si sama pro sebe, "musím

si ji přečíst, ale tady někdo může vtrhnout," zastrčila si knihu za kalhoty a vyšla na chodbu. Proletěla kolem všech dveří, pustila se přímo po schodišti dolů do vstupní haly a schovala se pod nimi. V šeru otevřela naleznutou knihu a spatřila několik desítek různých kreseb. Na zašlých stránkách byly uhlem vykresleny rozličné scény ze života v sirotčinci. Emily listovala knihou a z očí se jí valila hrůza.

"Tohle.." nenacházela slova, "nemůže být pravda," očima klouzala po jednotlivých obrázcích, na nichž byly zachyceny události, které moc dobře znala. Mezi nákresy našla rozbitou okenní tabulku ve čtvrtém pokoji vlevo, roztříštěnou nádobu s hopíky z herny, dokonce i poničený noční stolek s vázou.

"To přece nemohl vědět," poznamenala. Byly zde však i další výjevy, které neznala. Viděla rozlitou konev s čajem ve vstupní hale. Zběsile listovala dále, když došla na poslední strany deníku, zděsila se. Na dvojstránce byl narychlo naškrábaný obrázek dvou kluků, jak se mezi sebou dohadují. Vypadali přesně jako Kevin se Samuelem. Na další straně se spolu prali u převrácené ocelové postele. Rozechvěla se a otočila na úplně poslední stranu. Děsem jí spadla čelist a polohlasně vyjekla, když hleděla na bezvládné tělo jednoho z chlapců. Kevin tam ale nebyl, místo něj kresba zachycovala černého krkavce. Zaklapla knihu a opět ji zastrčila za kalhoty. Těžce oddechovala. Znenadání vyběhla zpod schodiště, ale neohrabaně vrazila do druhé vychovatelky, které z tácu spadla konvička s čajem a rozlila se po černobílých dlaždicích.

"Vidíš, co jsi provedla, ty nešiko!" přísný tón však přerušila řinčivá rána z druhého patra. Emily zbledla jako stěna a společně s vychovatelkou vyběhla po kamenných schodech nahoru. Dveře pokoje, v němž bydleli oba bratři, byly otevřené. Děti začaly křičet a zběsile pobíhat po chodbě. Jakmile se ke dveřím dostala i Emily s ošetřovatelkou, polil je studený pot. Na zemi vedle převrácené postele spatřila Samuelovo tělo. Kevin zmizel. Krvavé cákance na zdi vytvářely souhru hrůzného abstraktního umění, místnost byla prosycena čirým hněvem. Tvář chlapce byla zkřivena úděsem, ruce zaťaté v pěsti. Pak si toho Emily všimla.

"Oči, nemá oči!" vykřikla při pohledu na vyklované oční bulvy. Jedna z vychovatelek se snažila odvést děti stranou. Emily se otočila a zrakem spočinula na černém krkavci v protějším pokoji. Z mohutného zobáku mu kapala krev. Oba na sebe zírali. Pták upřeně pozoroval Emily svýma hlubokýma očima s prázdným pohledem stejným, jaký měl i Samuel. Po chvíli zaskřehotal a prostorem v okenní tabuli vyletěl ven. Dívka se rozeběhla do umývárny. Třásla se po celém těle, došla k umyvadlu, aby se opláchla studenou vodou a vzpamatovala se. Zastrčená kniha jí vypadla z kalhot. S vypětím pozorovala svůj odraz v zrcadle.

"Je možné, aby se někdo mohl proměnit v ptáka?" zašeptala a s hlasitým žuchnutím se sesula k zemi. Ztratila vědomí.

6. úkol

V rámci otestování vaší odolnosti proti hříchu Hrabivosti budete postaveni před náročný úkol. V následujících dnech máte neomezeně k dispozici prostory Gringottovy banky. Skřeti již dlouhá léta nedělali kompletní revizi tunelů a technické nákresy a mapy labyrintu mezi skalisky dávno upadly v zapomnění neznámo kam. Jakožto elita mladého kouzelnictva jste byli Ministerstvem kouzel povoláni, abyste tyto nákresy vytvořili.

Vyžaduje se po vás následující:
- kompletní, všeobsahující, velká mapa celého podzemí Gringottovy banky, která musí zahrnovat:
*** označení vstupu k vozíkům z bankovní dvorany**
*** rozdělení podzemních prostor do tří úrovní - obyčejné trezory, trezory se střední úrovní ochrany a nejhlouběji ležící trezory s největšími poklady kouzelnictva**
*** jasné naznačení, kde se vyskytuje vodopád zvaný Zlodějova zhouba**
*** vymezení alespoň tří dalších speciálních ochranných zaklínadel a jejich grafické znázornění v mapě**

Mapa musí být kreslená/malovaná - ať už ve 2D nebo 3D provedení, nicméně musí jít o výtvarně zhotovené dílo, volba konkrétní techniky nebo média je na vás.
K mapě přiložíte text s maximální délkou 4 palce, kde musí být vysvětleny tři vámi vymyšlená speciální ochranná zaklínadla a mohou být přidány jakékoli další komentáře, které uznáte za vhodné. Pokud se vám obrázek mapy nevejde do hogwartské galerie, vložte do vypracování odkaz na externí umístění mapy. Pokud budete pro prezentaci mapy potřebovat více detailních záběrů, je však povolené maximum 3 fotografií (včetně té jedné hlavní).

Dále se po vás požaduje:
- kresba nejlépe zabezpečeného trezoru, který se v Gringottově bance ukrývá. Na 2 palce maximální délky kresbu a prostředky ochrany trezoru jasně popíšete a přiložíte do vypracování. Obrázek vložte do galerie k vypracování.
- kresba vozíku, jímž skřeti přepravují návštěvníky v podzemních prostorách. Na 2 palce maximální délky vozík a jeho specifika popíšete. Obrázek vložte do galerie do vypracování.

Vypracování tedy sestává ze tří kreseb, jednoho textu na max. 4 palce (komentář k mapě), dvou textů o max. délce 2 palce (jeden o trezoru, druhý o vozíku). Žádné další prvky navíc se ve vypracování nesmí vyskytovat.

Hodně štěstí, neztraťte se v podzemních slujích a hlavně - neztraťte v nich sebe. Čarovné pozlátko a poklady jsou náramným lákadlem.

Přiložená mapa

Detailní záběr č. 1

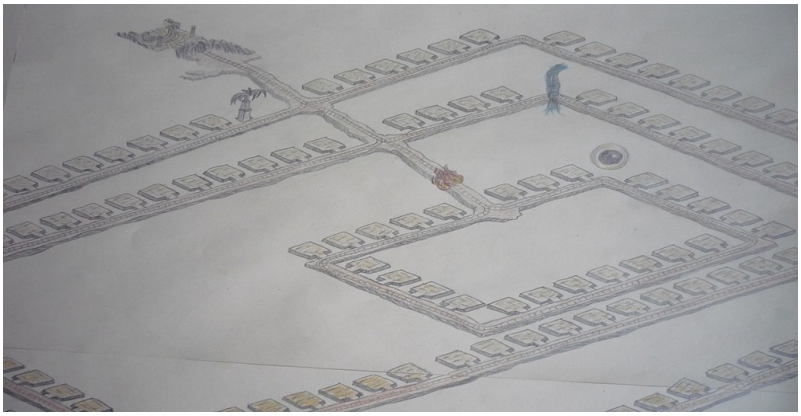

Detailní záběr č. 2

Mezi další ochranné prvky v podzemí Grignottovy banky patří socha **Zhýralé harpyje**, kterou můžeme nalézt v první úrovni. Harpyje kamenně vyčkává a hlídá prostor kolem sebe, pokud by se do jejího okolí dostal někdo nepovolaný, probudí se a začne vetřelce pronásledovat. Ve druhém podlaží můžeme vidět slavný vodopád **Zlodějova zhouba**. Na předělu druhé a třetí úrovně hlavní cestu blokuje **Spalující pravdivost**. Tyto plameny nepopálí nikoho, kdo zde nejede za úmyslem krádeže, proto je oheň situován při vstupu k nejcennějším pokladům. Zde rovněž nalezneme **Oko věčné**

hypnózy, jehož princip ochrany je velice jednoduchý, ale o to účinnější. Zloděje lapí do mocné iluze, znehybní jej, načež bláhovce naleznou skřeti, jež rozhodnou o jeho osudu. Na mapě je dále vyobrazen erb Gringottovy banky a pro lepší orientaci je zde zachycen i kompas. Vše je nanášeno tenkými vrstvami zlata na prvotřídní pergamen, místy doplněné o skřetí stříbrné plátky.

Nejlépe zabezpečený trezor

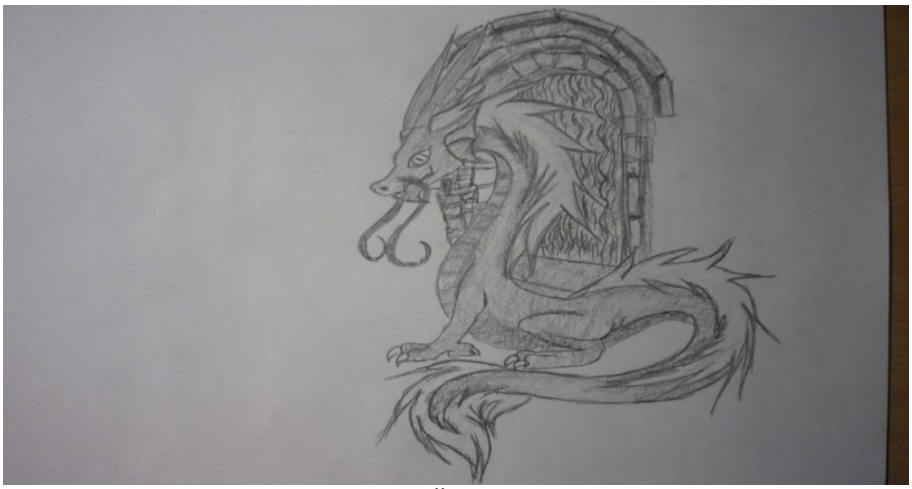

Trezor je střežen speciálním druhem plamenného draka - Čínský ohniváč. Přes jeho žhavé a spalující schopnosti nemá šanci proklouznout ani myška. Místo šupin má po těle plápolající plameny připravené k obraně trezoru. Samotné dveře jsou pevně obrostlé Ďáblovým osidlem, jež svými jedovými trny přemluví k loupeži málokoho. Klíčovou dírku však nenajdete - k otevření potřebujete krev z ukazováčku majitele, taktéž k uklidnění draka je zapotřebí majitel, ovšem zde pomůže jeho hlas.

Gringottovic vozík

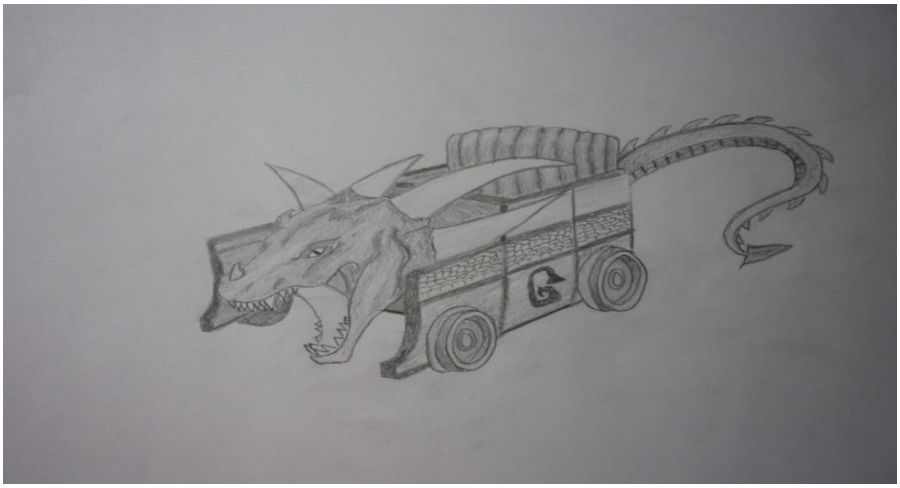

Ačkoliv se může vozík jevit strašidelným, nejedná se o živou dračí hlavu. V hrozivě vyhlížející tlamě se ukrývá lucerna, jež poskytuje dostatek světla pro bezpečné dopravení k nejhlubším trezorům. Pakliže vozík potřebuje zrychlit, docílí toho masivním švihem ocasu, který funguje jako alternativní pohon. Nemusíte se ani obávat vykolejení, poněvadž všechny vozíky jsou opatřeny přilnavým kouzlem.

7. úkol

Ultimátní zkouškou pro každého kouzelníka je to, aby se necítil jako něco víc – jak vzhledem k ostatním kouzelníkům, tak k mudlům i k jiným rasám. To je důvod, proč se pokusíme vžít do mysli domácího skřítka – ne však ledajakého domácího skřítka, ale do mysli skřítka, který dlouhé roky sloužil bohaté kouzelnické rodině Blacků – do Krátury. Rodina Blacků je vrcholným úkazem kouzelnické pýchy, a konfrontace s nimi proto výsostně prověří vaše vlastní hříšné tendence.

Krátura si psal deník - vaším úkolem bude jej najít a prezentovat z něj 7 úryvků o událostech z tohoto seznamu:
- **úryvek o trollí noze jako stojanu na deštníky**
- **úryvek o vzniku obrazu paní Blackové**
- **úryvek o hlavách domácích skřítků na chodbě**

- úryvek o některém z kouzel, které chrání dům na Grimmauldově náměstí č. 12
- úryvek o rodinném gobelínu
- úryvek o dni, kdy přišel Moody zabezpečit dům proti Snapeovi
- jakýkoliv další úryvek z deníku

Každý úryvek může mít nejvíce 5 palců, další texty ve vypracování mohou obsahovat dalších max. 5 palců. U každého úryvku by mělo být datum, kdy byl do deníku přidán. Berte v potaz, že Krátura sloužil rodině Blacků cca v letech 1979 - 1996 (kdy zemřel Sirius Black).

Ve vypracování nejsou žádná další omezení - jde o poslední úkol, ukažte tedy, co vše jste schopni udělat pro vítězství v úkolu. Příliš se ale nevychloubejte - nezapomínejte, že pýcha předchází pádu.

Nesměle vcházíš do menší potemnělé místnosti. Uprostřed pokoje stojí dřevěný obitý stolek, na němž je pohozeno pár ušmudlaných listů pergamenu. Se zvědavostí se přiblížíš, ale najednou si uvědomíš, že v komnatě nejsi sám. Chlad se ti pomalu přelévá po kůži. Nikoho nevidíš, avšak někdo, nebo možná něco, se na tebe upřeně dívá z temnoty v jednom z rohů. Dusnou atmosféru prořízne hlas.

Přistup blíže, neboj se. Zde není prostor pro obavy, ty si užiješ dosyta za chvíli. Na stole před tebou se nachází deník domácího skřítka, respektive to, co se z nalezeného deníku podařilo zachránit. Jedná se o niterní myšlenky Krátury, sluhy vznešeného rodu Blacků. Chystáš se nahlédnout do mysli nevinného skřítka ovlivněného pýchou a hrdostí starobylé rodiny. Měj však na paměti, že ne každý tvor může za to, jak se chová. Možná se ti mnohé věci budou zdát nejasné, zmatečné, či primitivní. Nicméně pro Kráturu se v daný moment jevily klíčovými. Své myšlenky začal sepisovat po smrti Reguluse Blacka, jemuž oddaně sloužil a jehož bezmezně adoroval. Ponoř se tedy do předložených stránek a ochutnej kus okleštěného života pravidly a stereotypy čistokrevné rodiny.

Hlas se odmlčí a ty rozpačitě uchopíš pár listů. Začteš se.

18. srpen 1979
Krátura selhal, můj pane. Krátura nedokázal vykonat to, oč byl žádán. Padá na něj hanba, obrovská hanba. Krátura si je vědom, že mu pán nakázal, aby o ničem nemluvil, ale pán Kráturovi nezakázal o tom psát. Ach, můj milostivý pane, proč jste musel tak krutě zemřít, zemřít kvůli Kráturovi, zemřít kvůli obyčejnému Kráturovi. Nikdy si to nepřestane vyčítat, stále vidí pána nad mísou s lektvarem, který vypil. Stále má před očima jeho vyděšený pohled, ale Krátura si je vědom odhodlání svého pána. Ovšem úkol jste uložil špatnému, nedokázal to. Nedokázal zničit ten proradný medailon! Krátura se snažil, můj pane, Krátura zkoušel všechno! Ani škrábanec, ani nejmenší škrábanec! Můj pán byl vtáhnut do hlubin a krutě zabit, ale Krátura nedokázal vyplnit jeho poslední přání. Nedokázal přívěsek zničit. Hanba mu, hanba! Proč pán nakázal Kráturovi, aby o události v té zatuchlé jeskyni nikomu neříkal? Byla prolita čistá krev, tak vznešená čistá krev a Krátura nebyl schopen naplnit očekávání. Krátura je k ničemu. Počínaje dnešním dnem začal psát deník, aby ulevil svým pocitům. Krátura ví, jak sobecké to je, jak nevděčné a jak nežádoucí, ale nemůže si pomoct. Pánovi taky nedokázal pomoct, proč pán pomoc ani nepožadoval? Proč se pán rozhodl zemřít. Proč pán udělil Kráturovi takový úkol, jehož naplnění není schopen. Krátura přívěsek schoval, vznešený pane, nikdo ho nenajde, Krátura tak přísahá. Ó, jaké monstrum je Krátura, nehodné žití, nehodné místa mezi ostatními sluhy, kteří oddaně sloužili tak starobylé rodině. Krátura nikdy nebude mít hlavu na zdi, hanebně zhyne v plísni své neschopnosti. Madam se Krátury ptala, kde mladý pán zmizel, avšak nic nepověděl. Musel se dívat své paní do očí a krutě jí lhát, taková ostuda! Cožpak se to sluší? Madam Kráturu potrestala, ano, to si zaslouží, trest, krutý trest, není jiného zbytí. Nedokáže vyplnit ani prostý úkol a zničit medailon. Páchne z něj černá magie, Kráturovi se zdají hrozné sny, ale to je trest! Trest za neschopnost!

20. březen 1980
Nejdražší pane, vaše matka stále truchlí za vaší ztrátou. Krátura nemůže své paní odlehčit od její bolesti, stejně jako nemohl odlehčit od té vaší. Dnes se však dostalo pocty Kráturově staré matce, jejíž hlava byla sňata a vystavena mezi ostatní služebníky rodu Blacků na stěnu v prvním patře. Jaká to čest! Kráturova matka již nedokázala sešlostí pořádně udržet podnos s čajem a dostalo se jí odměny nejvyšší, konečně po tolika letech oddané služby byla pověšena na čestné místo a její hlava na plaketce tak připomíná dlouhá léta poctivé práce. Hrdost, mladý pane, taková hrdost! Kráturovi se však stejné pocty nikdy nedostane, Krátura je prohnilý, madam se na něj pořád jen zlobí. Krátura se obává, že se na místo vedle své matky nikdy nedostane, je to pouze marný sen nedokonalého služebníka. Nicméně Krátura se vynasnaží! Bude oddaně sloužit, více než oddaně! Krátura se tam dostat musí, na Kráturu už jednou padla hanba, bojí se, bojí, můj pane, že nesplní další úkoly, které mu budou zadány. Kráturu neustále trápí ten proradný přívěsek, i když se ho snažil již několikrát zničit, pokusy jsou marné. To kvůli němu! To kvůli němu se Krátura nedostane na stěnu a zemře přirozeně jako prašivá myš, která celé roky ujídala zásoby ve spíži.

12. červen 1980
Dnešní den se zapíše do historie rodiny Blacků, konečně došlo k vyobrazení drahocenné madam Blackové. Ach,

kdybyste ten obraz viděl, pane, číší z něj půvab a vznešenost. Madam jej navíc důmyslně umístila do chodby hned u dveří a připevnila jej kouzlem trvalého přilnutí, takže bude mít navždy dohled nad domem a nad jeho návštěvníky. Krátura hned vyleštil skvostný rám, ale musí vám povědět, že i do obrazu se vtiskl žal nad ztrátou milovaného syna a manžela, o to více se o něj bude Krátura starat! Kolik kouzelníků zde kvůli této události bylo, tomu byste ani nevěřil. Krátura však nezmohl nic, obrazům nerozumí, mohl jen roznášet čaj a obsluhovat hosty, jak se sluhovi sluší. Složitá kouzla k jeho tvorbě byla použita, aby barvy nebledly a madam se náhodou z obrazu nevytratila. Zlacený rám div neodrážel úsměvy nadšení do vedlejšího sousedství při odhalení podobizny. Je to skvost, umělecký skvost, to Krátura pozná.

6. leden 1981
Nemůžu se ani podívat na svůj odraz v zrcadle, jaká to potupa! Krátura se zostudil sám sobě. Při dnešní návštěvě ctihodné Druelly a Cygnuse Blackových zanechali jako dar stojan na deštníky v podobě trollí nohy. Madam z ní byla nadšená a rovnou si ji vystavila v chodbě vedle obrazu. Proč si má drahocenná paní nevystaví mou hlavu mezi další skřítky, to protože je Krátura prostá špína! I trollí noha je více hodna tohoto postu, mladý pane. Jak Krátura touží po umístění na zeď, ale to by musel plnit své úkoly pořádně. Vždyť nedokázal ani zničit medailon, prostý medailon. Odpuste mi to, pane. Kráturovi se nikdy takové pocty nedostane, dostalo se tak i kusu smrdutého trolla! Krátura je míň než smrdutý troll, Krátura je nic, Krátura jen špatně slouží. Ach, ta potupa, ta ostuda, ten tíživý pocit. Ale na beznaděj není čas.

21. duben 1983
Dnes muselo dojít k obnově některých ochranných kouzel domu. Špinaví mudlové, verbež jedna, se začínali více přibližovat domu a ochranné pole sláblo. Má vznešená paní společně s dalšími členy rodiny musela rozšířit působnost, aby se opět ta pakáž držela dál od domu. Krátura tomu všemu přihlížel, mladý pane. Koukal se oknem, jak rozprostírají světelné sítě kolem procházejících špinavců. Krátura nikdy neměl mudly rád, podivně páchnou a jsou tak zbyteční! Zbyteční jako Krátura, který nemohl pomáhat, jeho kouzla nedokážou ochránit dům, nedokážou ochránit ani jeho paní. Krátura umí jen uklízet, to je jeho úkol. Avšak Krátura pomáhá rád. Teď je již madam zeslablá a trápí ji zdraví. Krátura se bojí, že mu paní odejde, ale sloužit musí dál.

Položíš listy zase zpátky na stolek a natáhneš ruku po dalších třech. Jeden z nich je prostý Kráturův náčrt nějaké postavy. Poznáš v něm podobiznu mladého Reguluse Blacka, jemuž je deník dedikován.

Zbylé dva vypadají nověji, nejsou tak ušpiněné a lépe se čtou.

20. červenec 1995
Krátura trpí! Trpí. Neskutečně trpí, můj pane. Krátura vás potřebuje. Jsou všude, celý dům je jimi prolezlý. Ti špinaví zrádci krve. Po pokojích, kde přebývala má nejdražší paní, se prochází mudlovští šmejdi! Nevídané! Kdyby to tak má paní zažila, ta by se ježila, to by bylo křiku, ani si to nedokážete představit. Naplnili celý dům, až po střechu. Chodí si tady jak do holubníku, udělali si tu z toho klubovnu pro ty své nechutné záměry. Portrét mé nebohé madam zakryli kusem smradlavého hadru. Věřil byste tomu, pane? Kusem smradlavého hadru! Kde zmizela hrdost vznešeného rodu Blacků. Kráturovi se z toho chce jen brečet. Ti nevychovaní fakani se potulovali v salónku s rodinným gobelínem. Ach, s tak vzácným gobelínem! Jistě se jej pokusí zničit jako všechno ostatní, to nemůžou, Krátura to prostě nedovolí, nebojte se, mladý pane, Krátura vše schová. Snaží se, ale ten tlusťoch všechno krade! Darmožrout! Ani kouzlit neumí a sahá na majetek mé paní. Zklamal jsem, příšerně jsem zklamal. Gobelín musím uchránit, je na něm rodokmen Blacků, těch

vážených. Madam z něj postupně vypálila zrádce a jeden z nich se tu potuluje také! Ano, váš straší bratr, pane. Nosí se, jako by mu to tady patřilo. Nemá žádnou úctu k majetku své matky, ó nebohá. Ten gobelín chce strhnout a vyhodit. Rodinné dědictví chce vyhodit! Zahodit dlouholetou tradici a Krátura tomu musí přihlížet a sloužit mu. Krátura je z toho nešťastný a do jeho doupěte se mu nevejde moc rodinných cenností. Naštěstí je gobelín připevněn přilnavým kouzlem, naštěstí. Ale co když jej vypálí celý? Taková hanebnost! Hned bych mu zakroutil krkem, mladý pane, hned. Nicméně Krátura nic nezmůže, musí to trpět, čeho se to Krátura dočkal? Mudlovská šmejdka s ním mluví, jako by byla jeho kamarádka! Krátura neposlouchá špinavce a darmošlapy. Krátura poslouchá jen a jen příslušníky rodu Blacků. Ke vší smůle ten krvezrádce přežil a teď mu musí Krátura sloužit. Milosrdný pane, udělám vše proto, aby byl majetek uchráněn, co by na to řekla vaše skvostná matka.

2. červenec 1997
Zrádci se neskrývají pouze mezi námi, mladý pane. Krátura se doslechl, že Brumbál a celý ten jejich spolek mudlomilců zradil Severus Snape. Ten starý šašek naletěl jako vosa na lep. Krátura se ale nemůže radovat moc nahlas, přišel tady pošuk. Pošuk Moody! Děsně se rozčiloval, vznešený pane. Krátura ho nechtěl pustit, ale co zmůže proti bystrozorovi. Začal se tu promenádovat a rozkřikovat různá zaklínadla. Nepřišel ale sám, s ním sem přitáhli i další, se kterými se bavil o zradě Snapea. Dobře jim tak, neměli strkat nos tam, kam se nemá. Má paní by z toho měla určitě radost, konečně se dostalo zadostiučinění. Ten Bystroočko nastražil nějakou past v předsíni, kdyby se do domu chtěl dostat Snape, aby jej to zadrželo. Nicméně, můj pane, dům už dále z bezpečnostních důvodů nepoužívají, Krátura je tady opět sám. Krátura opět může střežit rodinné poklady, ale většinu z nich nakradli, ničemové. Jen obraz madam stále visí v chodbě a naříká. Jak ona naříká! Krátura to leckdy nemůže ani vydržet, madam je nešťastná. Krátura si nezaslouží, aby mu dále dávala příkazy, madam přeci nebude poroučet takové trosce, která nedokázala uchránit ani její příbytek, nedokázala ani pomoct svému mladému pánovi, nedokázala ani splnit jeho přání a medailon ztratila. Medailon je ztracen. Vzali mi ho. Ukradli! Co si Krátura počne, co? Schyluje se k nejhoršímu. Konec je prý už za dveřmi. Krátura vyčkává, aby otevřel…

Nakonec odložíš i poslední dva úryvky. Chvíli zůstaneš stát a místnost opět zaplní známý hlas.

Ačkoliv vyjadřovací schopnosti Krátury nejsou na vysoké úrovni, hlavním cílem bylo zachování autentičnosti, poněvadž jen ta zajistí surový náhled do pocitů sluhy, jenž jednal podle svého nejlepšího uvážení ve prospěch rodiny. Jak důležité je přihlédnout k prostředí, v němž Krátura vyrostl a žil, abychom jej mohli za jeho názory soudit, označit ho za zlovolného? Přináleží nám vůbec takové právo? Nebo soudíme na základě vlastní pýchy?

Nastane ticho.